

EL MALDA
Un projecte d'Els Pirates Teatre

Les dones salvies
de Molière

Les dones sàvies

de Molière

Dramatúrgia de Ricard Farré i Lluís Hansen
Versió d'Enric Cambray, Ricard Farré i Lluís Hansen.

1672, França. Molière i la Companyia del Rei estrenen una comèdia de costums amb un embolic familiar on es recull l'afany de saber de les dones i posa en evidència un poeta mediocre i cregut de l'època.

2016, Catalunya. Molière i només dos actors estrenen la mateixa comèdia de costums amb un embolic familiar on, amb un joc interpretatiu que trenca les convencions, s'hi recull la burla dels pedants d'avui en dia.

2026, Catalunya. Molière i els mateixos dos actors celebren 10 anys de l'estrena d'aquesta comèdia que continua tan vigent i esbojarrada com el primer dia (sense tenir en compte el cutis dels intèrprets).

FITXA ARTÍSTICA

Una producció d'El Maldà

Un espectacle d'Enric Cambray i Ricard Farré a partir de l'obra de Molière

Dramatúrgia: Lluís Hansen

Interpretació: Ricard Farré i Enric Cambray

Assessoria escènica: Júlia Barceló

Ajudant de direcció: Júlia Bonjoch

Escenografia: Enric Romaní

Vestuari: Marc Udina

Caracterització: Àngels Palomar i Marquès – Damaret

Il·luminació: Adrià Aubert

Composició musical: Gerard Sesé

Coreografia: Júlia Bonjoch

Fotografies promocionals: May Zircus

Producció: Marina Marcos – El Maldà

NOTA DELS CREADORS

Avui volem celebrar amb vosaltres el 10è aniversari del nostre espectacle a partir de “Les dones sàvies” de Molière. Però aquests 10 anys no fan referència a una efemèride, perquè el que celebrem són 10 anys de fer ininterrompudament aquest espectacle.

6 temporades al nostre estimat El Maldà i més de 150 bolos per tot el territori. I ho hem pogut fer amb una comèdia de costums del 1972 però amb una clara voluntat: posar la comèdia teatral al centre, amb un llenguatge directe i jugant amb totes les convencions teatrals possibles.

Una celebració de la comèdia, del teatre i de l'art interpretatiu que no hauria estat possible sense els milers d'espectadors i espectadores que ens heu acompanyat aquests 10 anys.

Llarga vida a Les Sàvies!

Enric Cambray i Ricard Farré

PRESENTACIÓ

Aquest dossier és la història d'un seguit de bogeries, o com a mínim d'idees esbojarrades, que, compaginant seny i rauxa, ha aconseguit arribar a bon port. Començarem, tal com dicta el primer punt de la poètica d'Aristòtil i per tal que el dossier faci goig, ordenant la nostra faula, i cada una de les seves parts, començant per l'ordre natural que és el primer de la primera part.

L'ORÍGEN DE TOT PLEGAT

Les dones sàvies neix de la inquietud dels actors **Ricard Farré** i **Enric Cambray** per a treballar en profunditat una comèdia de tall clàssic després d'haver treballat junts en diferents espectacles d'altres gèneres.

Apareix el seu gust per **Molière** i per una de les seves grans obres ***Les dones sàvies*** responent així a la primera de les inquietuds plantejades a l'hora de començar el projecte. El segon pas és la idea de condensar aquest gran clàssic i aconseguir-lo dur a escena amb tots els personatges, tan femenins com masculins, però només amb els **dos actors**.

En aquest punt apareix la figura de **Lluís Hansen**, escriptor, que juntament amb Ricard Farré es posen a treballar en el text amb el desig de crear una dramaturgia pròpia on el **fregolisme escènic** i la interpretació en són els pilars fonamentals.

L'espai idoni on succeeix l'acció és un teatre, on amb l'escenografia i els elements escènics i de vestuari molt acurats podem transportar al públic en els salons màgics de l'època de Molière, ja sigui un petit saló de 70 localitats o en el gran saló de palau amb 700 localitats.

L'OBRA: L'ANÀLISI DE L'ORIGINAL

L'original de Molière té clarament dues línies dramaturgiques.

L'una és la intriga argumental del conflicte que pare i mare **volen casar la seva filla Enriqueta amb dos promesos diferents**: el pare accepta que la seva filla es casi amb el seu enamorat, mentre que la mare la vol casar amb un personatge que la té embadalida amb la seva retòrica enlluernadora.

L'altra és **el món de les dones sàvies** (la mare, la seva cunyada i la seva filla gran) que es troben per educar-se en el refinament i estudien filosofia, bones maneres i tota la poesia i retòrica possible, per tal de tenir cura del llenguatge gramaticalment impecable i lluir-se en el seu ús davant de tothom. Les escenes que mostren aquest aspecte de les dones que volen ser erudites, queden pràcticament al marge de la trama anterior de rivalitat entre marit i muller per casar la seva filla Enriqueta.

Molière, per il·lustrar aquesta segona trama, va introduir dos personatges molt pedants que llueixen els seus versos ridículs i que s'acaben discutint i insultant entre ells. Aquests dos personatges eren clarament dues persones conegudes i públiques del París d'aleshores. L'un era l'abat i autor Charles Cotin i l'altre era el gramàtic Gilles Ménage. Tots dos van mantenir una discussió pública i pujada de to en l'època en què Molière escrivia l'obra. Quan es va estrenar, tothom va reconèixer qui s'amagava —no gaire dissimuladament— darrere dels dos personatges.

CRITERIS DE DRAMATÚRGIA

Després de debatre-ho, hem volgut ser fidels a la trama del casament com si fos a la mateixa època de Molière, mantenint el to, els valors socials i el llenguatge propis.

Però per ser fidels a la recepció que va tenir l'obra a la seva estrena, ens hem trencat les banyes per poder actualitzar i veure qui podrien ser els Cotin i Ménage actuals. Això ens va portar a fer-nos la pregunta següent: avui en dia, qui s'omple la boca d'erudició, de frases vàcues que tot el seu entorn aplaudeix com si fos un cortesà, però que en realitat és més foc d'artifici de lluïment que res més? La resposta, que com més hi pensem més ens agrada, és que els Cotin i Ménage dels nostres dies són... **els inefables tertulians**.

Així, adaptarem les escenes de recitació erudita de l'original de Molière amb una manifesta transformació dels poemes d'alexandrins barrocs a les frases comodí que fan servir a tothora els tertulians habituals a tots els mitjans de comunicació catalans per parlar de qualsevol tema d'actualitat però, escollint una ambigüitat de lèxic que permeti ubicar el que diuen tan a l'època de Molière com en l'actual.

Mantenint aquest **doblet criteri**, som fidels a la doble recepció que va tenir l'estrena de *Les dones sàvies* a l'època de Molière.

L'ADAPTACIÓ

Tot el capítol anterior estaria molt bé si oblidéssim per un moment l'origen del projecte: representar *Les dones sàvies* **NOMÉS AMB DOS ACTORS**.

I aquí ha començat la feina de debò:

Hem reduït a **vuit el nombre de personatges** (a l'original són tretze), de manera de cada actor n'interpreti només quatre i sense intercanviar-se'ls. Això sí, del sexe que sigui.

Hem aconseguit que les nombroses escenes de parelles (enfrontament pare i mare, enfrontament germana gran i germana petita, escenes d'enamorament o de declaració, etc.) siguin **sempre interpretades pels dos actors**. Això ha comportat que, en alguns casos, la informació o el conflicte que aportava un personatge secundari s'hagi traspassat a un dels vuit principals.

Hem forçat que les escenes de més de dos personatges (fins i tot l'escena final amb tots la família reunida) juguin amb una clara **convenció teatral** on tots els personatges hi siguin presents. Això vol dir que el projecte contempla jugar molt amb les convencions teatrals i amb una tècnica actoral que posarà a prova les capacitats de dur fins a l'extrem el fregolisme d'en Ricard i de l'Enric.

Finalment, com a criteri lingüístic hem fet la nostra pròpia adaptació i hem renunciat a utilitzar el vers de l'original francès o d'altres traduccions catalanes que mantenen l'alexandrí. **El parlar dels personatges serà variat**, dins del ventall dialectal català, en especial per contrastar la parla hiperpurista del grup de les sàvies i pedants amb el parlar de la família i dels criats, amb els trets característics de la oralitat del català.

ELS INTÈRPRETS

Enric Cambray

Actor, director i productor teatral

Llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona.

Com actor ha participat en més de 40 espectacles teatrals. Entre les seves obres més destacades trobem **Hamlet.01** i **Hamlet.02**, **Les dones sàvies**, **El mètode Grönholm**, **Pares normals**, **El petit príncep**, **Geronimo Stilton**, **Supersàpiens** o **Molt soroll per no res**.

Ha dirigit els musicals de gran format **El dia de la marmota** o **The producers**, així com els espectacles **Pegados, un musical diferente** o **L'èxit de la temporada**. També ha dirigit les gires d'artistes com Rigoberta Bandini, Nil Moliner o Els Catarres, dues edicions del Premios Goya i tres Premis Gaudí.

Combina la seva faceta teatral amb la direcció i producció executiva de programes de televisió com **La turra**, **Tabús**, **Vinagreta**, la Gala dels 20 anys de **Polònia** o la sèrie **Drama**.

Ricard Farré

Nascut a Valls el 1988, és llicenciat en Art dramàtic per l'Institut del Teatre (ESAD) de Barcelona. Graduat com a productor d'audiovisuals, ràdio i espectacles per l'Escola de Mitjans Audiovisuals (EMAV) de Barcelona. **Membre de la companyia de teatre Els Pirates, gestor del teatre El Maldà**, fent música i humor amb el grup **Arribar i ploure**.

En teatre ha participat en més d'una trentena d'espectacles dels quals en destaquen **Desaparellats** dirigida per Roc Esquius, **La cuina** d'Els Pirates Teatre, La Pell fina de Carmen Marfà i Yago Alonso, **El bon policia** de Santiago Rusiñol, **Les Dones Sàvies** de Molière (premi BBVA de teatre 2017 a millors actors, entre d'altres) **La Mascarada** dirigida per Adrià Aubert al Teatre Akadèmia, **Sopa de pollastre amb ordi** dirigida per Ferran Utzet a la Biblioteca de Catalunya (premiada amb com a millor espectacle als Premis Butaca 2018), **Les Feres de Shakespeare**, **El Somni d'una nit d'estiu** i **Nit de Reis** de Shakespeare i Pirates Teatre sota la direcció d'Adrià Aubert, **L'Avar de Molière** al Teatre Goya sota la batuta de Josep Maria Mestres, **Bluf** de La Calòrica a la Sala Beckett, entre d'altres.

En cinema ha protagonitzat **El Juego de las Llaves** dirigida per Vicente Villanueva, **Los buenos Modales** de Marta Díaz, **Any de Gràcia** i **Oh, Quina joia!** de Ventura Pons. També ha participat a **Como Dios Manda** de Paz Jiménez, **El sexo de los Ángeles** de Xavier Villaverde, **Ghost Track** de Fabrizio Rosetti, **Sabates Grosses** de Ventura Pons i **Elisa K** de Judith Collé i Jordi Cadena. Participa en diversos curtsmetratges i és premiat com a millor codirector i millor actor per les peces **A runner's story** i **Bany Rural**.

En televisió ha interpretat diferents personatges en sèries com **Custodia repartida** dirigida per Javier Fesser (Disney+), **Com si fos ahir** (tv3), **Amar es para siempre** (Atresmedia), **Les del Hoquei** (Tv3 i Netflix), **Instinto** (Movistar+), **Polònia** (Tv3), **La Riera** (Tv3), **Kubala Moreno i Manchón** (Tv3), **Ventdelplà** (Tv3) i Tvmovies com **Mentides** de Silvia Munt. També ha protagonitzat els videoclips de grups musicals com Sanjosex o Txarango.

QUÈ N'HA DIT LA PREMSA, LA CRÍTICA I EL PÚBLIC?

Sábado, 15 julio 2017

LOS PEDANTES NO GUSTAN NI EN EL SIGLO XVII NI EN EL XXI

'Las mujeres sabias' de Molierè siguen estando en boga

Marcar como favorita

Enviar por email

Me gusta 8

Twitter

G+

Ciudad Real | Raquel Montero Comentarios

Tras varios siglos de diferencia, lo que está claro, es la manera de pensar que un individuo tiene con respecto a lo que está bien o está mal. Ya puede ser en el pasado, como en el presente, e incluso en el futuro seguirá estando mal. La pedantería es un defecto capital por el cual la sociedad crítica y desenmascara a ese tipo de personas. En este caso Molierè escribió 'Las mujeres sabias' para ridiculizar a esas personas que se creen por encima de los demás sin tener idea.

Foto: Alberto Pueritas

La sátira que escribió Molierè en 1672 está muy en boga, ya que hoy día la hipocresía es algo que reina por doquier en la sociedad actual. Por ello, en esta comedia se intenta ridiculizar a esa sociedad que con afán de aprender, se dejaba llevar por los literatos pretenciosos. En este caso, Pedrojete, que con su oratoria tiene obnubilada a Filaminta, que no ve más allá que en su afán por saber más que nadie y presumir de ello.

Tan sólo dos actores dan vida a los ocho personajes que se desarrollan sobre las tablas del Patio de Fúcares. Enric Cambray y Ricard Farré combinan un vestuario sencillo para caracterizar a cada uno de sus personajes, conquistando con su buena interpretación a los presentes en la calurosa noche almagreña. Enriqueta, Belisa, Crisal, Pedrojete son encarnados por Enric Cambray. Por su parte, Ricard Farré hace de Amanda, Clitandro, Martina y Filaminta. Ambos consiguen un juego interpretativo que rompe las convenciones arrancando la carcajada.

Comedia divertida que engancha al espectador desde que el telón se abre, incluso los hacen partícipes de ese juego de palabras que Pedrojete ha inventado. Con ello quiere demostrar con tan solo cinco columnas, divididas cada una de ellas en diez partes, se logra hacer una combinación perfecta eligiendo números aleatorios del uno al diez. Una vez elegidos los números se forma la frase para dar la explicación a un tema que ha propuesto un espectador. Lo mismo pasa con el papel de notario, que es un señor del público quien redacta la carta en la que quieren casar a Enriqueta sus padres, aunque más bien es la madre quien lo pretende.

La sátira va más allá de la pedantería, puesto que el amor puro es el que triunfa al final, ya que Enriqueta y Clitandro están enamorados. El padre accede a casarla con él y se compromete, pero su madre tiene otros planes, casarla con su admirado Pedrojete. Sin embargo, la sabiduría de la criada, que ingenia escribir unas cartas falsas a sus señores, a pesar de que la habían despedido, es la que logra desenmascarar los intereses del pedante, que cuando ve que no puede conseguir nada a cambio, desaparece, sin embargo, el que verdaderamente se casa por amor, es el que se ofrece a casarse con su amada.

Crítica de teatre

Molière en la era del «tertulianès»

LES DONES SÀVIES
Autor: Molière. Direcció: Ricard Farré i Enric Cambray.
Dramaturgia: Lluís Hanssen.
Interpretes: Enric Cambray i Ricard Farré. El Maldà, 5 de octubre.

SERGI DORIA

Com a la pedanteria no té cap edat, nada extraña la vigència del Molière de «Las mujeres sabias» en la Catalunya de 2016. Conscients d'ello, Ricard Farré i Enric Cambray han adaptat esta peça de 1672 para reflectir la preciosa ridiculització de los tertulianos que opinan y «piulen» en formato Twitter de todo lo divino y humano. Haciendo «tots els papers de l'auca», Farré i Cambray han tomat el seu idioma de costums para denunciar la perversa combinatoria de frases estandarizadas y eufemismos que componen ese lenguaje que no dice nada y que Antonio Burgos ya bautizó en las páginas de ABC como «tertulianés».

Ahora Amanda y Belisa son las mujeres sabias que se pasan el día encadenando frases en catalán normativo mientras desprecian a la criada Martina porque habla con castellanismos y modismos gerundenses. La vieja querrela sobre el Noucentisme, que coartó toda expresión popular e introdujo galicismos para diferenciarse de la lengua española provocando el ostracismo de Vilanova, Rusiñol o Narcís Oller y encubriendo a los ininteligibles imitadores de Xènius, se reencarna en el personaje del Sr. Cunill, ejemplo de la huera facultad tertuliana.

El honesto Clitandre y la criada Martina –apoyados por Crisal, el padre de Enriqueta– se coaligarán para que la joven evite la boda acordada por su madre y su tía con el Sr. Cunill, ese «pico de oro» que solo aspira a apoderarse de la dote de su prometida. Con un biombo multiuso, el dúo Farré/Cambray se despliega en ocho personajes con momentos hilarantes como la demostración que hace el Sr. Cunill aplicando la fórmula del cinco por diez; esto es, combinar de forma aleatoria fragmentos de frase hasta componer esas respuestas rimbombantes con la que se puede contestar a cualquier pregunta sobre cualquier tema sin decir nada.

Enric Cambray entona la cançió del Sr. Cunill «que enamora a las tías con el uso de la Gramática» y el público ríe con ganas. Ricard Farré borda a esa criada Martina que afirma que no conoce a la señora Gramática. «Les dones sàvies» es un ejemplo de versatilidad actoral y de cómo adaptar un clásico desde el minimalismo escénico para subrayar la vigencia de su moraleja.

Sorprenent Molière al Maldà

CRÒNICA Enric Cambray i Ricard Farré broden una reduïda versió de 'Les dones sàvies'

MARTA CERVERA
BARCELONA

Enric Cambray i Ricard Farré han convertit la comèdia *Les dones sàvies*, de Molière, en un apassionant desafiament teatral al Maldà. Tots dos sols són capaços de seduir el públic amb una versió reduïda i plena de ritme en què cada un interpreta quatre personatges. El muntatge concentra en una sola hora la comèdia de cinc actes en què l'autor francès deixa en evidència la pedanteria de certs intel·lectuals reflectits en la figura d'un personatge que el públic del 1672 de seguida va saber identificar.

En la versió de Cambray i Farré, amb dramaturgia de Lluís Hansen, els dards es concentren en la figura del senyor Cunill, a qui el públic identifica amb facilitat amb un famós rei de les tertúlies televisives. L'estel·lar cançó que es marca Cambray en la presentació del personatge constitueix un dels moments àlgids d'un espectacle tan austere com imaginatiu.

FIDEL A L'ORIGINAL / Tot i les retallades i els gestos de complicitat a la nostra època, el text és bastant fidel a l'original. Aquesta versió catalana mos-

tra l'obsessió pel treball de Pompeu Fabra de Filaminta, que, per a desesperació del seu marit, s'ha convertit, amb la seva filla gran Armanda i la seva germana Belisa, en addicta al bon ús del llenguatge. Fins al punt que ha acomiadat Martina, única criada que cuinava bé, a l'egant la seva incapacitat per parlar amb propietat. Només Enriqueta, la filla petita del matrimoni, s'ha rebel·lat contra la tirania de les lletres i ha declarat el seu desig de casar-se amb Clitandre, antic pretendent de la seva germana gran. El pare accepta de bon grat el noi, però la mare vol casar-la amb l'home que més admira, el setciències senyor Cunill.

Encara que no està en vers, l'adaptació de Lluís Hansen és bastant fidel a l'original i els actors s'esforcen per mantenir el ritme de la peça amb ràpids canvis de personatge. El vestuari, unit a la gestualitat i el to de veu que identifiquen cada rol, permet disfrutar d'un interessant joc amb canvis vertiginosos. Un treball impressionant.

Cambray i Farré han superat amb nota la seva ambiciosa aposta i van merèixer els calorosos aplaudiments del públic que va abarrotar la petita sala del Gòtic dilluns passat. ■

Jofre Font

2 de novembre a las 8:52 · 📍

És veritat que ho suen moltíssim, però com arriben a disfrutar aquest parell a l'escenari.

Això es nota i nosaltres, el públic, també ens ho passem de conya veient-los en aquest magistral joc teatral i interpretatiu que és el frenètic i divertidíssim "Les dones sàvies" amb Enric Cambray i Ricard Farré a El Maldà.

Acaba demà amb les entrades, merescudament, exhaurides de fa molts dies un espectacle cridat a tornar una i moltes vegades més.

Teaterers, alerta quan tornin!

Elisenda Roca

26 de octubre a las 21:40 · 📍

Tremeeeeendooooos!

Quin bombó farcit de petzetes que esclaten sense que t'ho esperis! Riure a l'engròs i al detall.

Extraordinaris Enric Cambray i Ricard Farré en un treball teatral de fregolisme frenètic i personatges memorables.

Plaer absolut: Maldà ple i dret aplaudint aquestes dues feres.

D'acord, les entrades s'han exhaurit. Peeeeero jo era a la llista d'espera i aquesta nit m'ha tocat la rifa!

Truqueu al Maldà i que tingueu sort.

De res.

Això d'en Cambray i d'en Farré

Publicat en 1 novembre, 2016 | [Deixa un comentari](#)

Ara que el cursilòmetre viatja lliure i la xerrameca inunda el timpà, justament en aquest temps en què la tribu creu que amb somriures ja en tindrem prou per a ser lliures i desvetllats, ara resulta més oportú que mai tornar a *Les Femmes savantes*, el magistral text on Molière no només escarneix la pedanteria insofrible dels intel·lectuals amanerats del seu temps sinó que -potser encara més important- ens torna a demostrar com l'astúcia (i un punt just de cinisme) són molt més definitoris que l'amor i que la resta de sentiments bonhomiosos a l'hora d'ordenar la societat i de fer realitat els seus propòsits més nobles.

Aquesta és la lliçó que Molière encara ens regala de franc i per molts anys en aquest història del casori d'Enriqueta i Clitandre (Da Ponte i Mozart hi pensaran encara més al *Così fan Tutte*), dos caganius entranyables que han comès la temeritat d'imaginar que l'amor persistent pot fer rutil·lar la vida, esperit naïve que no obstant desemmascara la manca d'empatia familiar, conformada per imbècils morals i grans calçasses. Trobar el punt just entre la salvació de les passions ennoblides i la hipocresia que sovint les vehicula: aquesta és la lluita moral de la Il·lustració i molt em temo que poca cosa hem avançat.

Lluís Hansen ha fet present *Les Dones sàvies*, intercanviant la figura de l'intel·lectual de saló per la del tertulià, aquesta pamema ridícula que hom practica sovint i que fa passar repulsivament el tràfic d'opinió per una reflexió pretesament entenimentada. La dramaturgia llisca meravellosa entre l'adorable senyor Conill (hi veureu l'acumulació sintàctica d'una de les estrelles mediàtiques de la pàtria), amb una Filaminta deliciosament convertida en apologeta radical de la gramàtica fabriana i la tieta de la família reviscuda en una actriu deformada dels cinquanta que es passeja dansant el seu delirium.

Però el que us escric no seria res sense això d'en Cambray i d'en Farré, dos actors d'excepció que han decidit trencar la norma i parlar en català a l'escenari sense destrossar-ne la fonètica. Els nanos es *casquen* a duo tots els personatges amb l'ajuda d'un paravent i quatre abillaments, els paios modulen la veu per adaptar-la a cada persona sense resultar ridículs. Això d'en Cambray i d'en Farré és d'ovació, és un retorn a la normalitat de veure teatre modern sense mariconades ni actrius d'afectació que xisclen a les ordres del pèrfid Sergi Belbel. Això d'en Cambray i d'en Farré és la rehòstia, és normal, és pur teatre.

En qualsevol indret civilitzat, hi hauria mil sales del país que es barallarien per dur aquestes *Dones Sàvies* a escena. Això d'en Cambray i d'en Farré no pot quedar així. Això d'en Cambray i d'en Farré és tan civilitat que fa por. Amb aquests dos homes, qui necessita femelles sàvies.

“Perquè a part de ser uns grans actors còmics, àgils transformistes i de cantar molt bé, aquests nois diuen el text de meravella.” **Oriol Puig – Núvol.com**

“Ambos consiguen un juego interpretativo que rompe las convenciones arrancando la carcajada.” **Raquel Montero – Eldiadigital.com**

“Un fascinant exercici de fregolisme, ja sigui girant una bata o posant-se una còfia o una perruca. [...] Si la dramaturgia de Lluís Hansen és molt eficaç, la solvència gestual dels dos actors i, el més important, la claredat en la dicció -que tantes vegades trobem a faltaron totals. [...] És un magnífic espectacle d'estil clown que respecta no tan sols l'argument sinó també part del text original, amb les seves màximes irrefutables,”

Santi Fondevila – Diari Ara

“Enric Cambray y Ricard Farré han convertido la comedia ‘Les dones sàvies’ de Molière un apasionante desafío teatral en el Maldà. Ellos dos se bastan para encandilar al público con una versión reducida y llena de chispa en la que cada uno interpreta a cuatro personajes. [...] Un trabajo impresionante. Cambray y Farré han superado con nota su ambiciosa apuesta y merecieron los calurosos aplausos del público que abarrotó la pequeña sala del Gótico el pasado lunes.” **Marta Cervera – El Periódico**

“Ricard Farré i Enric Cambray s'ho fan tot a escena. Amb un domini absolut del gènere que els permet des de recitar en un català hiperacadèmic fins a convertir l'obra en una peça del Polònia. [...] Quan hi ha talent i s'està a gust damunt de l'escenari, un pot fer el que vulgui.” **Toni Polo – Recomana.cat**

“Tot l'espectacle és una perla que promet una llarga durada en cartellera [...] una de les millors vesprades teatrals amb la interpretació esbojarrada i esparpèntica dels dos actors i la seva subtil sàtira a la pedanteria dels mitjans de comunicació i la pseudointel·lectualitat actuals.” **Andreu Sotorra – Recomana.cat**

RECONeixEMENTS

Premi BBVA de Teatre 2017. Millor Actor Ex Aequo per Enric Cambray i Ricard Farré per la seva representació a *Les dones sàvies* de Molière.

Nominats a Millor Espectacle de Petit Format als Premis Butaca de Teatre 2017.

Nominats a Millor Espectacle Revelació als Premis de la Crítica 2017.

Premi del públic a millor espectacle 2018 del Teatre del Mar de Mallorca.

Contacte:

Ester Cánovas

Premsa i comunicació El Maldà

ester@elmalda.cat

687741054